

Sygn. akt I CSK 2947/22

POSTANOWIENIE

Dnia 15 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Grela

w sprawie z wniosku K. K.
z udziałem L. K.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 września 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu
z dnia 8 lipca 2021 r., sygn. akt I Ca 236/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu postanowieniem z 23 lutego 2021 r., wydanym w sprawie z wniosku K. K. z udziałem L. K. o podział majątku wspólnego, oddalił wniosek uczestniczki o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym; ustalił, że w skład majątku wspólnego powstałego w trakcie trwania małżeńskiej wspólności majątkowej wchodzi nieruchomość, oznaczona jako działka nr [...], położona w N., o powierzchni 0,0984 ha, dla której jest prowadzona księga wieczysta w Sądzie Rejonowym w Tarnobrzegu o nr [...], o wartości 316 670 zł; dokonał podziału majątku wspólnego w ten sposób, że nieruchomość opisaną powyżej przyznał na wyłączną własność uczestniczce; wniosek uczestniczki o zasądzenie od wnioskodawcy na jej rzecz zwrotu poniesionych przez nią nakładów na nieruchomość oddalił; zasądził od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy tytułem spłaty kwotę 158 335 zł, płatną w terminie ośmiu miesięcy od uprawomocnienia się

niniejszego postanowienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia opóźnienia do dnia zapłaty.

Postanowieniem z 8 lipca 2021 r. Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w pkt V o tyle, że płatność kwoty 158 335 zł zasądzonej tytułem spłaty od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy rozłożył na 3 równe raty w wysokości po 52 778,33 zł, płatne: I rata - w terminie 1 roku od uprawomocnienia się postanowienia; II rata - w terminie 2 lat od uprawomocnienia się postanowienia; III rata - w terminie 3 lat od uprawomocnienia się postanowienia, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat oraz w pozostałym zakresie oddalił apelację.

W skardze kasacyjnej uczestniczka, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazała na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W jej ocenie skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W judykaturze już wielokrotnie wypowiedano się na temat charakterystyki skargi kasacyjnej (zob. postanowienie SN: z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18). Wskazano tam m.in., że skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej.

Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej

oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdy w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy. Konieczne było zatem wykazanie, że Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty naruszył przepis jasny i jednoznaczny, którego wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości (zob. m.in. postanowienia SN: z 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07).

Wymaganej w ramach badania przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. argumentacji nie stanowi samo postawienie zarzutu oczywistego naruszenia, a sformułowanie takiego zarzutu nie prowadzi jeszcze do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W skardze kasacyjnej nie powołano argumentów, które mogłyby świadczyć, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w sądzie drugiej instancji postanowienie oczywiście wadliwe.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej, nie znajdując też okoliczności, które obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu w ramach przedsądu.

[as]